

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Ροχαλιζεις, Κουφιοκεφαλάκι ;
- Ποτέ, φίλε μου !
- Μά είσαι βέβαιος ;
- Βεβαίωτος ! 'Αφ' ου ξμεινα άγρυπνος δλοκλήρη νύκτα δέν νά βεβαιώθω.

Κάτωθεν της οικίας της *Νεράιδας του Γαλοδ* υπάρχει Φαρμακείον «δ Σοφός 'Ιπποκράτης.» Μίαν ημέραν κάποιος ήρώτησε την *Νεράϊδα του Γαλοδ* :

— Και πώς ονομάζεται ο κύριος του Φαρμακείου ;
— Σοφός 'Ιπποκράτης ! άπαντα εκείνη. Τό λέγει μάλιστα και η έπιγραφή.

Μετά την καυσιν ενδύομαι πυροτεχνήματος, κατενθουσιασμένος ο μικρός Μιμής έρωτα τον πατέρα του :

— Μπαμπά, αν τώρα φωνάξω ο κόσμος μπις, θα το ξανακάψουν ;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εκτάκτως ενδιαφέροντα πράγματα μου γράφει σήμερα η ανεξάντητος *Ποιμενική Φλογέρα*. Άκούσατε : «Είς την τάξιν μου δέν είμεθα παρά μόνον ένδεκα κοράσια» κατά τας ώρας της άργίας ή κουδέντα μας πάντοτε άφορα σέ. Και όταν άρχισωμν δέν παύομεν, διηγούμεναι τά ωραία σου περιεχόμενα είς έκείνας, αι όποιας δέν σε λαμβάνουν και τα διηγούμεθα θλαι με τόσον ένθουσιασμόν, ώστε έκείναι επίτελους εκατάλαβαν ότι είσαι κάτι έκτακτον. Όταν δέ καμμίαν φοράν μάς ιδούν νά όμιλώμεν, προτού νά πλησιάσουν λέγουσιν : «'Εξάπαντος διά την Διάπλασιν όμιλείτε.» — Καί έρχεται μία μία και κάθεται κοντά μας : «Νακούσω κ' έγω !» λέγουσιν. «'Αχ ! πέτε το από την άρχή.»

Διά δέ τώ Ταμείον των 'Απόρων η *Ποιμενική Φλογέρα* μου γράφει : «Μετά την άδούκον μη θαρρής ότι έλησμένησα τώ άγαπητόν Ταμείον» όχι, δέν υπάρχει κανείς φόβος νά το λησμονήσω. Τώρα μάλιστα έξγαλα και λαγαίον, είς τώ όποιον όστις κερδίση, θά κέρη έν εργόχειρον, τώ όποιον προς τούτον τόν σκοπόν έκέντησα και έλπίζω νάποκτώσω ούτω χρήματα προωρισμένα διά τώ Ταμείον. 'Αλλά διατί δέν δημοσιεύεις συχνά δελτίον ; Μήπως δέν σου στέλλουν χρήματα ; 'Α, δέν τό πιστεύω...»

Νά τό πιστεύσης, *Ποιμενική Φλογέρα* ! Οί φίλοι μου δυστυχώς δέν δεικνύουν την προθυμίαν, την όποιαν έπαινεσα. Φαντάσσομαι ότι ούτε έκείνοι, οί όποιοι διά θερμών έπιστολών με προέτρεψαν είς την άνασυστασιν του Ταμείου, δέν μου έστειλαν άκόμη τίποτε. Νά έλπίζω ότι θά μου στείλουν άργότερα και ότι έως τώ τέλος του σχολικού έτους θά συναχθή αρκετόν ποσόν ; Όπωσδήποτε, αν είχαν όλοι την προθυμίαν σου, χαρά είς τούς 'Απόρους Μαθητάς !

Δεκτόν τό ψευδώνυμόν σου. *Κληρονόμος του Ροβινσώδου*. Δέν πιστεύω δέ νά διαμαρτυρηθή διά τούτο ο Χάνδος. 'Ο,τι έστειλες έλήφθη. Γράψε μου, σε παρακαλώ, συχνά.

Σέ ευχαίρω διά τας προόδους σου είς την προσωπογραφίαν, *Μέθοσσα*. Νά ιδούμεν πότε θα ζωγραφίσης και έμέ. 'Αλλά και τώ *Ξεσάβουμά* σου βλεπω ότι προσοδύει λαμπρά. Σου έστειλα τώ ζητηθέντα Δελτία 'Εγγραφής και σε ευχαριστώ πολύ πολύ.

Πρίν μου γράψης, *Γη της Ελλάδος*, ένόμωσα ότι πρόκειται περί παρεξηγήσεως και εκπρόλαβα τά πράγματα» διά της σιωπής. Εύχομαι νά παρέλθω ταχέως ή ασθένεια του ιδιαίτερου σου Ταμείου.
Βεβαίως, *Διχμάλωσε Χελιδόν*, θά ξαναδη-

μοσιεύσω εικόνας προς σύνθεσιν διηγήματος. 'Ελαβα την είσοράν σου, την όποιαν θά ζήσιν άναγεγραμμένην είς τό Γ' Δελτίον. Σ' ευχαριστώ πολύ. Δέν έχω όμως τό δικαίωμα νά σου είπω τά ψευδώνυμα των φίλων μου. 'Αν έπιθυμήσ νά το μάθης, είμπορείς νά έρωτήσης δι' έμού τούς ίδίους—όπως γίνεται πάντοτε

'Απαντά πάντοτε είς τας έπιστολάς σου, *Ανδρέε 'Ηπειρώτα*. Πότε μου έστειλες έκείνην, είς την όποιαν δέν σου άπήνησα ; φαίνεται ότι δέν θά την έλαβα, καί αν έγγραφες τίποτε σπουδαίον, ξαναγράψε το.

Τώρα λοιπόν έξηγώ, *Ανοιχτόκαρδε*, πώς τό διηγήμά σου ενή ήρχιζε τόσον ωραία, έτελείωνε τόσον βεβιασμένως. 'Ηναγκάσθης νά το συντομύσσης, όταν είδες ότι είχε 950 λέξεις. 'Αλλ' άντι νά το συντομύσσης ισάκεις παντού, τό έσυντομύσσης μόνον είς τό τέλος, ούτω δέ έχασε την άρμονίαν του. — 'Οχι δέν μου φαίνονται έγώστικα όσα μου γράφεις' άπεναντίας πολύ είλικρινή και μετρίφρονα.

'Α'Ημην την Κυριακήν εν της 'Ελληνικής Εκκλησίαν—μου γράφει εκ Παρισίων η *Ελληνική Καλλιτέχνης*. — 'Αφ' ότου ήλθον εδώ δέν ή κόουσα την ελληνικήν γλώσσαν, φαντάζεσαι δέ την χαράν μου όταν είδα τόσους 'Ελληνας και 'Ελληνόπουλα είς την 'Εκκλησίαν. 'Ενόμισα ότι εύρισκόμην πλησίον των γενέων μου και των μικρών μου αδελφών. Πρώ είκοσι ήμερών, όταν ο Βασίλευς μας ήτο εδώ έπήγεν είς την 'Εκκλησίαν, άλλ' έγώ δέν τό ήξευρα και έλυτήην πολύ πού δέν τον είδα.» Και ένθουσιωμένη ότι είς την ύποδοχήν του Τάσρου μόνον τό καπέλον της Τσαρίνας κατώρθεσε νά ιδή, η *Ελληνική Καλλιτέχνης* προσέτιθε χαριστίστα : «Τούλάχιστον και αυτού μόνον τό καπέλον ής έβλεπα !»

'Ασπασμοί, πληροφορία. — 'Η *Λευκή Πεταλούδα* άσπάζεται την *Λευκήν Βιολέτταν* και την *Τουκνιδαν*. — 'Ο *Ανδρέας 'Ηπειρώτης* πληροφορεί την *Καρδερίταν* ότι δέν είνε μαθητής του 'Οδείου και ότι έχει 2 1/2 έτη άρ' ότου ήρχισε νά μανθάνη βιολί μ' ένα καλόν διδάσκαλον. 'Ο ίδιος νομίζει ότι τό *Μαντίον της Δωδώνης* θά ευχαριστηθή πολύ αν κερδίση τό 'Αβραβείον καμμίας Κυριακής, διότι είνε μετάλλιον από σοκολάταν και ώς ήκουσε, είνε λιγάκι λαίμαργος είς αυτά τά πράγματα... (μου γράφει και κάτι άλλο, άλλ' υπό έχεμύθειαν.) — 'Ο *Καλός 'Αθροιστής* άσπάζεται τον πρώην *Καλόν Γείτονα*, τον *Ναύτην του Αίγαίου* και τον *Λευκόν Κόρινθιον*, του όποιου ζητεί την διαμονήν. — 'Η *Διχμάλωσε Χελιδόν* άσπάζεται τον *Ναστραβδίον Λόντζαν*, την *Δεάν* και την *Καρδερίταν* (της όποιας όμως έχει νάκούση πολλόν καιρόν τό κελάδημα.) — 'Η *Γη της Ελλάδος* παρακαλεί τον *Ιρυσώδη Αϊδονά* νά μή φωνάξη τό ψευδώνυμόν της είς τόν δρόμον : συνιστά δέ είς τόν *Παγομένον 'Οκεανόν* νά μή έξέρχεται άργά είς την ταράσαν, διότι *θάποπαγώση*. — 'Η *Μέθοσσα* άσπάζεται την *Αύραν του Φαλήρου*, όρμίζει δέ είς την κεραλήν της, η όποία έχει τόσην δύναμιν, ότι αύτην δέν θά την μαμαρώση ποτέ, άλλα δι' άλλον τινά πολύ άμφιβάλλει... — 'Ο *Μιχάλης Καίρης* παρακαλεί την *Χιονισμένη 'Οδησόν*, εάν κατοική είς την 'Οδησόν, νά τω άνακοινώση τό όνομα της οικογενείας της και θέλει τον υποχρεώσει. — 'Η *Ποιμενική Φλογέρα* άσπάζεται την *Μυροδόλυν Ροδήν*, την *'Ανεμώνην* και την *Χρυσήν Βροχήν*.

'Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η «Διάπλασις» προς τούς φίλους της : Χρυσάστον και αδελφούς του, *Κωνσταντίνον Παλαολόγον*, *Απτερον Νίκην*, *Νικόλαον Καίρην*, (έστειλα τό βιβλίον) *Καλόν 'Αθροιστήν*, *Λευκήν Πεταλούδαν*, *Τρικυμώδη Μαλίαν*, *Τριπτόλεμον*, *Χαλασμόν Κόσμον*, *Πέτρον Σκαρδάλιον*, *Μαρίδαν του Φαλήρου*, *Εδδρόμον Οικίαν*, *Τζι-τζι-Μπου-Μπου*, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 3 Νοεμβρίου θάπαντήσω είς τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 9 Δεκεμβρίου ε.ε.

614. Συλλαβόγριφος. Τό ένα είνε γράμμα, με τάλλο έρωτώ. Τώ σύνολόν μου δένδρον την λύσιν σου ζητώ.

615. Δεξιόγριφος. 'Εν είς προτόν γλυκό άντωνυμίαν θέσης, της Μεσογείου έν νητι εύθύς θάποτελέσης.

616. Στοιχειόγριφος. 'Ακουσέ με, αν θελήσης. Χί νά γράψης Σί νά οδύσης, τά βουνα θά παρατήσω και 'ς τούς πόλους θά πηδήσω.

617. Αίνιγμα θημώδες. Μαυρομούστουνα μουλάρια-ροκανίζουσε πουρνάρια.

618. Μωσαϊκόν. 'Ο Μίδας, ο Μενέλαος, Δισχύλος και Φανίας, ο Ξενοφών, και ο Θαλής καθώς και ο Γοργίας σοί δίδονται ως βοηθοί μετά του 'Αχιλλέως νά σχηματίσης τόνομα αρχαίου βασιλέως.

619. Ρόμβος. Είς τόν κισόν τό πρώτον μου εύκόλως θά το εύρης.

620. Γωνία. Γ++++ = Πόλις των 'Ινδιών +Ω++++ = Άμυντικόν όπλον ++N++ = Θυγάτηρ μάντεως +I++++ = Αρχαίος βασιλεύς A++++ = Μουσικόν όργανον

621-622 Μεταμορφώσεις. 1, η Ζύμη δι' 8 μεταμορφώσεων νά γίνη 'Αρτος 2, η 'Ηττα διά 10 μεταμορφώσεων νά γίνη Νίκη

623. Συλλαβική άπροστιχίς. Αι αρχικά συλλαβαί των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τόνομα αδελφής ήρωος.

1, Ζών. 2, Αίμνη της 'Ρωσσίας. 3, 'Ανεμος. 4, 'Ωρορικόν.

624. Φωνηεντόλιπον ν.δ-τ-δν-δ.

625. Γρίφος. 'Η όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, + τίνι η σιγή αν.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών ασκήσεων της 28 Σεπτεμβρίου 1896

317. Χρύσις (χρή-σῦς) — 318. 'Ορος, 'Ονος. — 319. η Χελιδών.

320. ΒΟ ΝΟ-Η-ΜΑ ΒΟ-Η-ΑΡΟ-ΜΙ-ΟΝ ΜΑ-ΜΙ-ΡΑ ΟΝ ΑΠΟ ΗΠΙΟΣ ΑΙΘΙΚΛΑ ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

322-323. 1. Φόλος, όλος, οίος, οίκος, Ροίκος.— 2. Μίλων, μίλων, μήλων, Μήλος, ήλος, ήρος, ήρωος. — 324-328. Τη προσθήκη της συλλαβής ΠΑ σχηματίζονται αι λέξεις : 'Αρπαγος, θάπανος, 'Ασπασία, πάπυρος, παλαίος.

— 329. 'Ο σύνδεσμος και. — 330. ΓΡΥΛΑΟΣ. (1, 'Αργος. 2, Κῦρος. 3, Σοφία. 4, Θαλής. 5, Μήλον. 6, Ξενοφών. 7, Περσικός).

— 331. ΑΙΓΙΟΝ, ΠΕΡΣΙΑ. (1, ΑΗλλάς. 2, Ιβρων. 3, ΓΡαρίτης. 4, ΙΣοκράτης. 5, Οιδίπους. 6, ΝΑύπλιον.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Γραφείου της Παιδείας ως τό κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν είς την χάραν ήμιν όφηρείας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγκασμα άριστον και χρησιμώτατον είς τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ 'Εσωτερικού δραχ. 7.—'Εξωτερικού φρ.χρ.8 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωταί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 'ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΕΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εν 'Ελλάδι λεπ. 18.—'Εν τώ 'Εξωτ. φρ.χρ. 0, 18 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις 'Οδός Αϊδίου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

'Εν 'Αθήναις, την 16 Νοεμβρίου 1896

'Ετος 1896.—'Αριθ. 46

ΚΑΙΣ ΑΡ ΚΑΣ ΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια: Ίδε σελ. 353)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΑΛΛ' ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Τοιαύτη μουσαρά μηχανορραφία έμελετάτο κατά του κόμητος Ναρκίνη και της οικογενείας Κασκαμπέλ. Καί τούτο, καθ' ήν στιγμήν μετά τόσους κόπους και κινήδους, τό μακρόν ταξείδιον έπρόκειτο νά λήξη αίσιώς. Μετά δύο ή τρεις ήμέρας άκόμη θά διέβαινον τά Ουράλια, έκείθεν δέ η «Ευδρόμος Οικία» δέν είχε νά διατρέξη περισσότερας από εκατόν λέύγας, διά νά φθάση είς τό Πέρμον.

Ός γνωρίζομεν ήδη, ο Κασκαμπέλ είχε σκοπόν νά παραμείνη αρκετάς ήμέρας είς αύτην την πόλιν, διά νά ήμπορή ο κ. Σέργιος νά μεταβαίνη κάθε νύκτα είς την έπαυλιν της Βάλσκας χωρίς κίνδυνον άναγωνίσεως. Έκείθεν κατά τας περιστάσεις, η θά έμενεν είς την πατρικήν έπαυλιν, η θά ήκολούθει τούς φίλους του μέχρι Γαλλίας.

Ναί' άλλ' έν περιπτώσει καθ' ήν ο κ. Σέργιος θά έμενεν είς τό Πέρμον, έπρεπε νάποχωρισθούν της Καγέτης διαπαντός...

Αυτό κατελύπει και έστενωχώνει προπάντων τόν Γιάννην. Την πρωίαν έκείνην, πλέον λυπημένως παρά ποτε, όταν είδε την Καγέτην τόσον ώχράν και έξηνηλγμένην, με τούς οφθαλμούς έρυθρούς από την άγρυπνίαν, την ήρώτησε :

«Τί έχεις, Καγέτη ; — Δέν έχω τίποτε, Γιάννη.

— Μά πώς ! εσύ φαίνεσαι άρρωστη ! Πρέπει νά έκλαυσεσ πολύ και νά μήν έκοιμήθηκες διόλου.

— Είνε από τη χθεσινή κακοκαιρία. Δέν ήμπόρεσα νά κλείσω μάτι όλη την νύκτα.

— Σ' εκούρασε πολύ αυτό τό ταξείδι... — 'Οχι, Γιάννη ! Είμαι δυνατή και συνειδησίμην είς τας ταλαιπωρίας. Δέν είνε τίποτε θά περάση και αυτό.

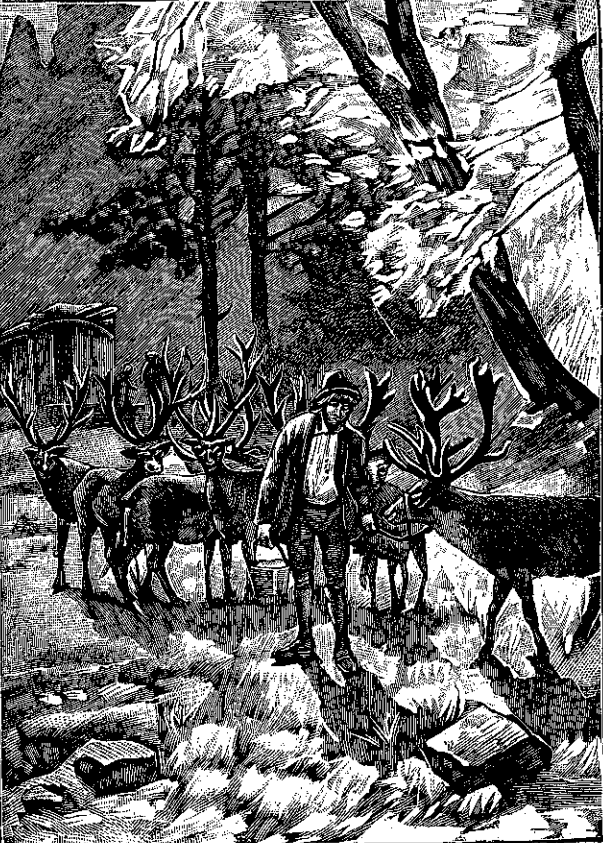
— 'Α, όχι Καγέτη. Κάτι έχεις ! — Δέν έχω τίποτε, Γιάννη.»

Και ο Γιάννης δέν επέμεινε περισσότερο. Βλέπουσα τόν νέον τόσον λυπημένον, όλίγον έλειψε νά τώ τά είπη όλα η Καγέτη. Τη έφαίνετο άσχημον νά έχη μυστικόν από αυτόν... 'Αλλ' έπειδή τον ήξευρε τολμηρόν και παράφορον, έφοβείτο μήπως δέν θά ήδύνατο νά κρατηθή άπέναντι του 'Ορτικ και του Κίρσεφ Μίαν δέ παραφοράν άσύνητον ο κόμης Ναρκίνης θά έπλήρνε πιθανώς με την ζωήν του. Δι' αυτό η Καγέτη έσιώπησε.

'Εν τούτοις, άφ' ου έσκέφθη επί πολύ, άπεφάσισε νάνακοινώση τά πάντα είς τόν Κασκαμπέλ. 'Αλλ' έπρεπε νά τον ίδη και νά τω όμιλήση κατά μόνας, τούτο δέ θά ήτο δύσκολον κατά την διάβασιν των Ουράλιων, διότι ο 'Ορτικ και ο Κίρσεφ δέν έπρεπε νά ένοήσουν και νά ύποπτευθούν τίποτε.

'Αλλως τε δέν ύπήρχε μεγάλη βία, διότι οί κακούργοι δέν έσκόπευον νά κάμουν τίποτε πρό της άφίξεως της οικογενείας Κασκαμπέλ είς Πέρμον. Δέν ήτο δυνατόν ύποπτευθούν τίποτε, έφ' όσον ο Κασκαμπέλ και οί περί αυτόν θά εξηκολούθουν νά φέρωνται προς αυτούς όπως και άνέκαθεν. Καί μάλιστα, όταν ο κύριος Σέργιος έμαθεν ότι ο 'Ορτικ και ο Κίρσεφ θά τους συνώδευαν μέχρι Πέρμου, έξεδήλωσε ζωηροτάτην ευχαριστήσιν.

Την έβδομήν πρωινήν ώραν—7 'Ιουλίου,— η «Ευδρόμος Οικία» έξέκίνησε. Μετ' όλίγον συνήνησαν τας πρώτας πηγας του ποταμού Πετχόρα, του όποιου ο πόρος έκείνος φέρει τό όνομα. Έκείθεν της όροσειράς, γινόμενος είς τών μεγαλητέρων ποταμών της βορείου Ρω-

'Ο Μακρολέλεκας παρέλαβε τούς ρένους.» (Σελ. 362 στήλ. 6')

σίας, ο Πετχόρας εκβάλλει είς την Βόρειον Θάλασσαν μετά ρούν τριακοσίων πενήντηκοντα χιλιομέτρων.

Είς τό ύψος έκείνο ο Πετχόρας δέν ήτο άκόμη παρά είς άπλοῦς χειμαρρος, ρένον διά κοίτης φαργαγώδους και άνωμάλου, έν μέσφ δρυϊν, σημηδών και πευκών. 'Ηρκει νάκολούθηση τις την άριστεράν όχθην, διά νά φθάση είς την έξοδον του στενού. Μέ τινας προφυλάξεις αναγκείας διά τας πολύ αποτόμους κατωφερείας, η κατάβασις θά έγίνετο ταχέως και ασφαλώς.

Κατά την ήμέραν έκείνην η Καγέτη δέν εύρεν εύκαιρίαν νά όμιλήση ιδιαίτέρως προς τόν Κασκαμπέλ. 'Αλλως τε, καθώς έβλεπε, δέν έγίνοντο πλέον ούτε μυστικά όμιλία μεταξύ των δύο ρώτων, ούτε ύποπτοι άπουσίαι κατά

τας ώρας τής σταθμεύσεως. Άλλα τώρα πρὸς τί; Βεβαίως οἱ συνένοχοί των θὰ εἶχον προπορευθῆ καὶ θὰ τους ἐπερίμενον εἰς τὸ Πέρμον.

Τὴν ἐπομένην ἔκαμαν λαμπρὰν πορείαν. Τὸ στενὸν ἐγένετο ὀλονὲν πλατύτερον καὶ ἡ ἀμαξα διήρχετο εὐκολώτερον. Ἦκούετο μυκώμενος ὁ Πετχόρας ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς βραχύδους τοῦ κοίτης. Ἡ τοποθεσία ὀλιγώτερον ἀγρία τώρα, ἦτο καὶ ὀλιγώτερον ἐρημος. Συνήντων καθ' ὁδὸν ἐμπόρους μεταβαίνοντες ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, μετὰ τὸ δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὴν σιδηρὰν ράβδον ἀνὰ χεῖρας συνήντων ομάδας μεταλλευτῶν, οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ ἐπέστρεφον. Ἐφαίνοντο δὲ μακρόθεν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀγροκήπια ἢ χωρία, μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀσημαντα.

Μετὰ μίαν νύκτα ἀναπαύσεως, ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρα. Τὸ μικρὸν κερβάνιον, διασχίσαν τὴν ὁροσειαν τῶν Οὐραλίων, ἐπάτει τὸ ἔδαφος τῆς Εὐρώπης.

Ἐπελείποντο ἀκόμη τριακόσια πενήκοντα βέρστιξ—ἐκατὸν λεῦγαι περίπου—διανυόμενου δὲ καὶ τοῦ τελευταίου τούτου διαστήματος «τὸ Πέρμον θὰ περιελάμβανε μίαν ἀκόμη οἰκίαν καὶ μίαν οἰκογένειαν ἐντὸς τῶν τειχῶν του» ὡς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

«Βῆδατε τί ὠραία, προσέθετε. Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὅλοι αἱ ὁδοὶ ἄγουν εἰς τὴν Ρώμην; Νά' ἀντί νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ρωσίαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἐφθάσαμεν ἀπὸ ἐκεῖνο καὶ τί μας μέλει, ἂφ' οὗ ἡ Γαλλία εἶνε τόσῳ κοντά!»

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ λαμπρὸς Κασκαμπέλ θὰ ἔλεγεν ὅτι ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ ὁ ἀὴρ τῆς Νορμανδίας καὶ ὅτι τὸν ἀνεγνώριζεν ἀπὸ τὸ θαλάσσιόν του ἀρωμα!

Παρὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ στενοῦ εὗρισκετο μικρὸν χωρίον ἀποτελούμενον ἀπὸ πενήκοντάδρα οἰκιῶν καὶ ἐκατοντάδας τινας κατοίκων.

Ἀπερασίθη νὰ σταθμεύσουν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπομένης, διὰ νὰ κάμουν καὶ ὀλίγας προμηθεΐας· μεταξύ τῶν ἄλλων, τεύου, ἀλεύρου καὶ λαχάρους.

Συγχρόνως ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης ἠδυνήθησαν νὰ προμηθευθῶσι μόλυβδον, πυρίτιδα, καὶ νάναεώσουν τὰ πολεμοφόδια, τῶν ὁποίων ἐστεροῦντο καθ' ὀλοκληρίαν.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν, «Ἐλα τώρα, κυνήγι πού θὰ πάη καπνός, φίλε μου Γιάννη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σέργιος. Πηγαίνομεν;

— Ἄφ' οὗ το θέλετε!» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, κατὰ καθῆκον μᾶλλον ἢ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, διότι ἡ ἰδέα τοῦ προσεχοῦς χωρισμοῦ τον ἔκαμεν τόσῳ μελαγχολικόν, ὥστε τώρα πλέον δὲν τον ἠγαπήσει τίποτε.

«Μὰς συνοδεύεις, Ὀρτικ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Εὐχαρίστως! ἀπεκρίθη ὁ ναύτης. — Φέρετέ μου καλὸ κυνήγι, κί' ἐγὼ θὰ σὰς κάμω ἕνα λαμπρὸ γεῦμα, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἄδός μοι πᾶν στῶ καὶ τὰν γὰν κινήσω!» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης μειδιῶν.

Μόλις ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν εἶχον λοιπὸν ἀρκετὸν καιρὸν διὰ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον προσιωπιζέτο ἄφρονον εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς περιοχῆς. Ὁ κ. Σέργιος, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ὀρτικ ἀνεχώρησαν, ἐνῶ ὁ Κίρσεφ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἀνέλαβον νὰ ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως καὶ νὰ περιποιηθῶν τὰ ζῶα. Ὁ Μακρολέλεκας παρέλαβε τοὺς ρένους καὶ τοὺς ἐγκαθίδρυσε μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἐντὸς χλοεροῦ λειβαδίου, ὅπου ἠδύνατο νὰ βοσκῆσουν μετὰ τὴν ἡσυχίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Κορνηλία ἐξεκίνησε διὰ τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» ὅπου πάντοτε ὑπῆρχεν ἐργασία.

— Ἐλα; πάμε, Ναπολέαινα!

— Ἐρχομαι, μητέρα.

— Καὶ σύ, Καγέττη.

— Ἐφθασα, κυρία Κασκαμπέλ!»

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐπροπορεύθησαν. Ἡ Καγέττη ἔμεινε ὀπίσω μετὰ τὸν Κασκαμπέλ. Ἴδου εὐκαιρία διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

— Κύριε Κασκαμπέλ; εἶπε διευθυθεῖσα πρὸς αὐτόν

— Τί θέλεις, ἀγάπη μου;

— Ἦθελα κάτι νὰ σὰς πῶ.

— Νά μου πῆς;

— Μάλιστα ἕνα μυστικόν...

— Μυστικόν;

Καὶ ὁ Κασκαμπέλ ἐσκέφθη: «Τί νὰ τρέχῃ ἀρά γε; Μήπως θέλῃ νὰ μου πῆ τίποτε γιὰ τὸ Γιάννη μου;»

Ἄφ' οὗ ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα κατὰ μόνους—ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα εἶχον ἦδη εἰσελθῆ εἰς τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν»,— ὁ Κασκαμπέλ ἠρώτησε:

— Λοιπὸν τί με θέλεις, μικροῦλά μου; Διατί τόση μυστικότης;

— Κύριε Κασκαμπέλ, ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη, τρεῖς ἡμέρας τώρα ζητῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως, χωρὶς νὰ μας ἀκούσῃ, οὔτε νὰ μας ἰδῆ κανεὶς.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ πού θὰ μου πῆς;

— Κύριε Κασκαμπέλ, γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ὀνομάζεται κόμης Ναρκίνης.

— Μπᾶ! τὸ ἤξεύρεις; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ πῶς το ἔμαθες;

— Ἀπὸ κάτι ἀνθρώπου πού σὰς ἠκούσαν ἐνῶ συνωμιλούσατε ἕνα βράδυ μετὰ τὸν κύριον Σέργιον... εἰς τὸ Μουζή...

— Εἶνε δυνατόν;...

— Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἤ-

κουσα ὕστερα κ' ἐγὼ νὰ ὁμιλοῦν κρυφὰ γιὰ τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ γιὰ σὰς...

— Ἔτσι ἔ; Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποι;

— Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ.

— Πῶς; ξεύρουν λοιπὸν;...

— Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ. Ἡ ξεύρουν ἀκόμη ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε πολιτικὸς κατὰδικος καὶ ὅτι ἐπιστρέφει κρυφὰ εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ νὰ ἰδῆ τὸν πατέρα του, τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην!»

Κατὰπληκτος ὁ Κασκαμπέλ, δι' ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν Καγέττην, ἀπέμεινε μετὰ κρημαμένους βραχίονας καὶ μετὰ στόμα ἀνοικτόν. Κατόπι σκεφθεὶς,

— Λυπούμαι πολὺ πού ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ μυστικόν, εἶπεν. Ἀλλά, μίαν φορὰ πού τοὺς το ἐφανέρωσεν ἡ τύχη, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ το προδώσουν.

— Ὅχι! τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν το ἔμαθαν κατὰ τύχην, εἶπεν ἡ Καγέττη καὶ θὰ το προδώσουν.

— Πῶς! τίμιοι ναῦται σὰν κί' αὐτοὺς.

— Κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη ὁ κόμης Ναρκίνης διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον...

— Δηλαδή;

— Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶνε δύο κακούργοι, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς συμμορίας τοῦ Κάρκωφ. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι πού ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν κόμητα Ναρκίνην εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας.

Ἀπὸ τὸν Πορτοκλιράν ἐμῆκαν εἰς πλοῖον διὰ νὰ περάσουν εἰς τὴν Σιβερίαν καὶ ἐναυάγησαν εἰς τὰς νήσους Διακχώφ, πού τοὺς ἀπηγάσαμεν. Θὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν κόμητα Ναρκίνην ἐν μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἂν τοὺς το ἀρνηθῆ, θὰ τον προδώσουν. Καὶ τότε ἀλλοίμονον! ὁ κύριος Σέργιος θὰ καταστραφῆ... ἴσως δὲ καὶ σὲς μαζί του.»

Ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ, κατὰπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, εἰσώπα, ἡ Καγέττη, τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τῷ εἶπεν. οἱ δύο ναῦται ἐκίνησαν τὴν δυσπιστίαν τῆς. Ἡ φωνὴ τοῦ Κίρσεφ τῇ ἦτο γνωστὴ... ἐνόμιζεν ὅτι κάποιον εἶχεν ἀκούσῃ... Ἀλλὰ τώρα ἦτο βεβαία... τὴν ἤκουσεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν τὴν νύκτα τῆς δολοφονίας. Ἐκεῖνοι οἱ δύο εἶχον ἀποπειραθῆ νὰ δολοφονήσουν τὸν κ. Σέργιον, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅτι ἦτο ῥωσὸς πρόσφυξ εἰς τὴν Ἀμερικὴν... Κατόπι, τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς καταγιγδοῦς, τοὺς εἶδε πού ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των καὶ ἠκολούθησαν εἰς τὸ δάσος ἕνα ἀγνωστον. Ὑπεπτεύθη, τοὺς ἠκολούθησε καὶ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐκεῖ μετὰ τὸν κύριον Σέργιον... εἰς τὸ Μουζή...

— Εἶνε δυνατόν;...

— Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἤ-

καλύφθησαν. Ἄφ' οὗ θὰ ὠδήγει τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν» διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρα, ὅπου θὰ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ συνήντα καὶ ἄλλους κακούργους, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ κατασφάξῃ τὸν κ. Σέργιον καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' ἂφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ τον ἐκδίωξῃ εἰς πληρωθῆ τὸν προδότην εἰς τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν... Ἐπερίμεναν λοιπὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πέρμον... Οὔτε ὁ Ὀρτικ οὔτε ὁ Κίρσεφ θὰ ἐφάνοντο εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν κτλ.—ὅπως τὰ γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν κακούργων.

Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ὁ Κασκαμπέλ συνεκράτει τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐνῶ ἤκουε τὴν διήγησιν τῆς Καγέττης. Αὐτοὶ, οἱ παλῆανθρωποι, πού τοὺς ἔκαμε τόσα καλά, πού τοὺς ἐγύρισε εἰς τὴν πατρίδα των!... Ἄ, ὠραία, πολὺ ὠραία τὸ ἀντήμειβον δι' ὅλα αὐτὰ! Ἄν ἦτον τοῦλάχιστον Ἄγγλοι, ὑπομονή! Ἀλλὰ νὰ εἶνε Ῥωσοί, ὑπήκοοι τοῦ Τσάρου, καὶ νὰ φέρωνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποῖος θὰ το ἐπίστευε ποτέ; Ἄ, τοὺς κακούργους! Ἄ, τοὺς ἐλευενοὺς!

(Ἔπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ἀγαπητοί μου,

Ἄν εἴσθε περίεργοι νὰ μάθετε ποίαν ἡμέραν καὶ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἄρχεται ὁ χειμὼν, ἠμπορεῖτε νανοῖξετε ἐν οἴῳ δῆποτε Ἡμερολόγιον. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ χειμὼν ἐφέτος ἀρχίζει τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὥραν 9 καὶ λεπτὰ 48 π. μ. Αὕτῃ δηλαδή εἶνε ἡ ἐπίσημος, ἡ μεθηματικὴ χρονολογία καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς δὲν ἔπρεπεν ἴσως νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ Χειμῶνος.

Ἀλλὰ τὰ πάντα γύρω μας δὲν προαγγέλου τὸν χειμῶνα; Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦλθεν; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον ὁ καιρὸς εἶνε χειμερινώτατος. Ἦρξαν οἱ ἀνεμοί, αἱ βροχαί, τὸ ψῦχος. Ὁ τόσον αἰθριος καὶ γλαστὸς οὐρανὸς μὲς εἶνε συνεπιασμένος τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστον τοῦ ἡμερονυκτίου καὶ κλαίει τόσον συχνά, με δάκρυα βροχῆς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι συναγωνίζεται μετὰ πλέον κλαψιάρικα παιδιὰ... Καὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ βαρῆα σκεπάσματα καὶ τὰ μάλλινα ἐσώφρουχα καὶ ἐστρώθησαν οἱ παχεῖς τάπητες, καὶ ἐκρεμάσθησαν τὰ βαρῆα παραπετάσματα

καὶ ἐτοιμάζονται νὰναφθοῦν σήμερον ἡ αὔριον αἱ θερμάστραι... Βεβαίως θὰ ἔλθῃ καὶ παγετώτερον ψῦχος, καὶ θὰ σπρίσουν ἀπὸ χιόνια τὰ γύρω βουὰ— ἴσως δὲ καμμίαν ἡμέραν καὶ αὐτὴ ἡ πόλις,—καὶ δὲν θὰ ἠμπορῆ κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ εἰς τὸ ὑπαίθρον. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουιν, μολονότι ἡ ἀστρονομία προμαγνεύουσι ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν δὲν θὰ εἶνε τόσον δριμύς. Ὅπωςδῆποτε ἡ χειμερινὴ περίοδος ἤρχισεν ἀπὸ τώρα, ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἔχασε τὸ μέγα τῆς θεληγτρικῆς καὶ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τόσον ἠγάπων νὰ μένουιν ἐξω, τώρα ἀναγκάζονται νὰ μένουιν εἰς τὸ σπῆτι.

Εἰς τὸ σπῆτι! Ἄν τὰ παιδιὰ εἶνε ἡ χάρα τοῦ σπιτιοῦ, φαντάζομαι πόσον χαρούμενα θὰ εἶνε τὰ σπῆτια πού ἔχουν παιδιὰ, προπάντων τὰς ὥρας πού μένουιν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπῆτι—ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα,— καὶ μαζεύονται πολλὰ καὶ παίζουν καὶ γελοῦν καὶ διασκεδάουιν!... Ὡς θερμὴ φωλαὴ θάντηγῆ τὸ σπῆτι ἀπὸ φωνούλες καὶ ἀπὸ γέλια καὶ θὰ εἶνε τόσον παιδρὸν, τόσον ζωηρὸν, τόσον εὐτυχές!... Ἄλλ' ἂν τὰ παιδιὰ εἶνε ἄτακτα καὶ κακότροπα; Ἄν κλαίουιν, ἂν παραφωλάζουιν, ἂν παρατρέχουιν, ἂν μαλώνουιν, ἂν κάμνουιν τὸ σπῆτι ἄνω κάτω;... Φαντάζομαι τότε πόσον θὰ ὑποφέρῃ τὸ σπῆτι, τὰς ὥρας πού θὰ μένουιν τὰ παιδιὰ—ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα,— καὶ πόσον θὰ ζαλιζώνται καὶ θὰ στενοχωροῦνται καὶ θὰ θυμόνουιν. οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸ παιδαγωγῆσιον τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἐρίδων! Γνωρίζετε ὅτι κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἄγαπᾷ τὸ παιδί περισσότερο ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα εὐτυχία διὰ μίαν μητέρα, παρὰ νὰ ἔχῃ τὰ παιδιὰ τῆς πλησίον τῆς. Καὶ ὅμως γνωρίζω μίαν μητέρα,—ὡ, πολὺ δυστυχῆ μητέρα,— ἡ ὁποία ἔχει τόσον ἄτακτα καὶ ἀνήσυχα παιδιὰ, ὥστε εὐχεται νὰ εἶνε πάντοτε καλὸς ὁ καιρὸς καὶ νὰ ἠμπορῆ νὰ τα στέλλῃ ἐξω, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κεφάλι τῆς ἡσυχῆ. Τόσῳ κακὸ κάμνουιν τὰ ζιζάνια ὅταν μένουιν εἰς τὸ σπῆτι τώρα τὸν χειμῶνα!

Μικροί μου φίλοι, θέλω νὰ σὰς καταστήσω προσεκτικούς. Τώρα πού ἔρχεται χειμὼν, τώρα πού τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς καὶ τὰ ἀπογεύματα καὶ τὰ δειλινὰ ὁ κακὸς καιρὸς θὰ σὰς κρατῆ εἰς τὸ σπῆτι, προσέχετε νὰ διασκεδάτε ὅσῳ τὸ δυνατόν ἡσυχᾶ, χωρὶς νὰ βασανίζετε τοὺς μεγαλύτερους. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς μίαν ἐξοχὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ζωηρότερος. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπῆτι! καὶ προπάντων ὅταν εἶνε καὶ οἱ μεγαλύτεροι καὶ θέλουιν ἡσυχίαν!

Ἄν μου ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ εἴσθε φρόνιμοι ὅσον εἰμπορεῖτε εἰς τὸ σπῆτι, θὰ σὰς εἴπῳ καὶ ἐγὼ κάτι τι τὸ ὁποῖον

πολὺ πιθανὸν εἶνε νὰ μὴν το ἤξεύρετε: Τώρα τὸν χειμῶνα διατί κάμνει κρυθόν;

— Ὅραία ἐρώτησις! Κάμνει κρυθόν διότι δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος ὅσον τὸ καλοκαίρι, θὰ μου ἀπαντήσετε.

— Πολὺ καλὰ καὶ διατί δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος;

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἤξεύρω πλέον τί θὰ μου ἀπαντήσετε. Ἄν ὅμως μοῦ ἀπαντήσετε ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἥλιος θερμαίνει ὀλιγώτερον, θὰ σὰς εἴπω ὅτι πλανᾶσθε.

Ὅχι! ἴσια—ἴσα τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ εὗρισκεται πλησιέστερον εἰς τὸν ἥλιον, ἐνῶ ἀπεναντίας τὸ καλοκαίρι εἶνε πλέον ἀπομακρυσμένη.

Ἀλλὰ τότε τί συμβαίνει; Διατί ὁ ἥλιος τότε μὲν καίει καὶ φλογίζει, τώρα δὲ εἶνε τόσον χλιαρὸς;

Ἴδου διατί: Διότι, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῆς γῆς, τὸ μὲν καλοκαίρι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μᾶς ἔρχονται πλέον κλίμακα, τὸν δὲ χειμῶνα πλέον κλίμακα ἐπομένως τώρα τὸν χειμῶνα χάνουιν τὴν δυνάμειν των.

Διὰ νὰ πεισθῆτε δὲ περὶ τούτου, ἠμρεῖτε νὰ κάμετε ἐν μικρὸν πείραμα. Πλησιάσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου. Ἄν τὴν πλησιάσετε πλάγιως, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰμπορεῖτε σχεδὸν νὰ τὴν ἐγγίσετε, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε θερμότητα· ἂν τὴν πλησιάσετε ὅμως ἀπ' ἐπάνω, ὅταν δηλαδή αἱ ἀκτίνες θὰ ἔρχωνται κλίμακα, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ αἰσθανθῆτε τὴν θερμότητα ἀπὸ πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν. Αὐτὸ συμβαίνει μετὰ τὸν ἥλιον καὶ μετὰ τὴν Γῆν. Τὸ ἤξεύρατε;

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΛΩΝ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Μίαν φορὰν ἕνας φιλάργυρος ἔπεσεν εἰς ἕνα πηγάδι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνούσεν ἕνας εὐσπλαγγνος μουζικὸς (ῥωσὸς χωρικός) καὶ σκύψας ἐφώνησε πρὸς τὸν φιλάργυρον:

— Ἐλα, δός μου τὸ χερί σου, νὰ σε βγάλω!

Ἄλλ' ὁ φιλάργυρος δὲν ἔνοεσε τὴν λέξιν «δός» καὶ μένει ἀκίνητος μέσα εἰς τὸ πηγάδι.

— Τότε λοιπὸν πάρε τὸ χερί μου! εἶπεν ὁ μουζικὸς.

Ὁ φιλάργυρος τὸ ἀρπάξει μετὰ προθυμίαν καὶ ὁ ἀγαθὸς μουζικὸς τὸν βγάξει ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ὁ φιλάργυρος πέρνει, ἀλλὰ δὲν δίδει ποτέ.

(Ῥωσικὸν ἀνέκδοτον).

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1897

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΛΗΓΟΝΤΟΣ τὴν 31 προσε-
χούς Δεκεμβρίου τοῦ 1896
έτους τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν» παρακαλοῦ-
μεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ
λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ
κατὰ τὸ νέον ἔτος 1897
νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως
τὴν συνδρομὴν των. Πρὸς
τοῦτο διανεμόμεν μετὰ
τοῦ παρόντος φυλλαδίου
ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
τὸ ὁποῖον, συμπληρωμέ-
νον καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ

τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρο-
μῆς, παρακαλοῦμεν νὰ μας ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς 1ης
Ἰανουαρίου 1897. Διότι μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ συν-
δρομὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 1ης Ἰα-
νουαρίου 1897 θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ ὁποίου οἱ ὄροι θὰ δημοσιευθοῦν
εἰς προσεχὲς φύλλον.

Ἄλλὰ καὶ δι' ἄλλον σπουδαιότερον λόγον πρέπει νὰ
σπεύσωσιν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἀνανεώσωσιν τὴν συνδρομὴν των
διὰ τὸ 1897.

Παρατηρήσατε βεβαίως μὲ πόσῃ τάξει καὶ ἀκρίβειαν
ἐκδίδονται τὴν ἀρὰ φυλλαδία τῆς «Διαπλάσεως τῶν
Παιδῶν.» Ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἔτων, μετ' ὅλας μας τὰς προσ-
παθείας, τοῦτο δὲν εἶχε κατορθωθῆ· ἂν δὲ το κατορθώσα-
μεν ἐπὶ τέλος ἐφέτος, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸ μέτρον τῆς
προπληρωμῆς. Τῷ ὄντι κατὰ τὸ 1896 οὐδένα νέον συν-
δρομητὴν ἐνεγράψαμεν ἄνευ προπληρωμῆς· οὐδεμίαν
παραγγελίαν ἐξετελέσαμεν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀν-
τιτίμου. Ἡ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶνε
τὸ μόνον ἐξασφαλίζον τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρό-
δον ἐνὸς περιοδικῆς, ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν
του, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἀπεφασίσσαμεν νὰ ἐφαρμόζωμεν
ἀπαρεγκλίτως καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ συνδρο-
μηταὶ ὀφείλοντες παλαιότερων ἔτων συνδρομᾶς, ἐπειδὴ
δηλαδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ λογαριασμοὶ ἐκκρεμείς, δὲν ἠδυν-
ήθημεν νὰ ἐφαρμόσωμεν πρὸς ὅλους τοὺς παλαιούς συν-
δρομητὰς τὸ μέτρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ εἰς πολλοὺς
ἐκ τούτων ἠναγκάσθημεν νὰ στείλωμεν τὸ φύλλον καὶ πρὶν
λάβωμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896. Ἐφέτος ὅμως, κανο-
νισθέντων ὅπωςδὴποτε τῶν λογαριασμῶν, τὸ μέτρον θὰ

εἶνε γενικόν· οὐδεὶς ἀνεξαίρετως θὰ λάβῃ τὴν «Διαπλά-
σιν» τοῦ 1897, ἄνευ προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς του.

Διὰ τοῦτο εἰδοποιούμεν ἀπὸ τώρα—διότι ὁ ὑπολειπό-
μενος καιρὸς εἶνε ὀλίγος, — τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς καὶ
στελλομεν πρὸς αὐτοὺς ὡς ὑπόμνησιν Δελτίον Ἐγγρα-
φῆς. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν «Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν», ὅσοι
ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς
ἔτος, ἄς συμπληρώσωσιν τὸ Δελτίον καὶ ἄς μᾶς το στεί-
λουν ἐγκαίρως μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. *Δι*
ἀνανεώσεως τῶν ἐγγραφῶν ἤρχισαν ἀπὸ τοῦδε. Πολλοὶ
ἔσπευσαν νὰ μας στείλουν τὴν συνδρομὴν των τώρα, ὅτε
τὸ ἔτος πλησιάζει νὰ λήξῃ. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν προθυ-
μίαν περιμένομεν ἀπὸ ὅλων τοὺς ἀγαπῶντας τὸ περιοδι-
κόν μας.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐγκαίρου, τῆς ταχείας, τῆς προθύμου
ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος διὰ
τοῦ ὁποίου μᾶς βοηθοῦν εἰς τὸ ἔργον μας οἱ ἀγαπῶντες
αὐτό: Ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν, — τῆ συνεργασίᾳ καὶ
τῶν γονέων των καὶ τῶν συγγενῶν των — ἐγγραφῆ νέων
συνδρομητῶν, ἢ τὸ *ξεσπάθωμα*, ὅπως χαρακτηριστικῶ-
τατα τὸ ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι. Πλήθος νέων συνδρομη-
τῶν ἐνεγράφησαν ἐφέτος διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν κα-
λῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν
καὶ εἰς ἄλλους γνωστὴν καὶ ἀγαπητὴν τὴν «Διαπλάσιν».
Ἐπειδὴ δὲ μία τάσις πρὸς τοιαύτην ὑποστήριξιν τοῦ
περιοδικῆς ἐξεδηλώθη γενικὴ παρὰ τοῖς μικροῖς μας φί-
λοις καὶ ἐπειδὴ ἡ αὐξήσις τῶν συνδρομητῶν γίνεται
πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, (μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅσα περισ-
σοτέρους συνδρομητὰς ἔχει ἐν περιοδικόν, τόσο καλλίτε-
ρον γίνεται, τόσο βελτιοῦται) διὰ τοῦτο ἀπεφασίσα-
μεν νὰ ποτανωθῶμεν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐκ
τῶν παλαιῶν καὶ θερμότερων συνδρομητῶν μας, τῶν
καλλιτέρων μας φίλων, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν αὐτοὺς
νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ
1897. Τώρα εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ, ὅτε μετ' ὀ-
λίγων ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος τῆς «Διαπλάσεως.»
Τὸ *ξεσπάθωμα* λοιπὸν θὰ εἶνε τώρα ἀποτελεσματικώτε-
ρον. Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύ-
ται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου καὶ ὅτι ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταὶ
θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ *Λαχεῖον*, ἂν ἔχουν ἐγγραφῆ μέχρι
τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ φίλοι μας θὰ λάβουν μετ'
ὀλίγας ἡμέρας, ταχυδρομικῶς, ἀγγελίας τῆς «Διαπλά-
σεως.» Διὰ τὰς ἐνεργείας των δὲ, τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν
καὶ περιμένομεν ἐνθουσιώδεις, ἄς δεχθοῦν ἐκ τῶν προτέ-
ρων τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΙ ΝΑ ΚΥΤΤΑΖΗ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὶ νὰ κυττάζῃ μὲ πόσῃ προσοχῇ ὁ γαῖδαρος ποὺ βλέπετε ἐδῶ ζω-
γραφισμένον; Ἰδέτε πῶς εἶνε γουρλωμένον τὸ μάτι του καὶ τί συλ-
λογισμένον ὄφος ποὺ ἔχει τὸ μακρὸν πρόσωπόν του. Ἰδέτε καὶ τ' αὐτιά
του πῶς εἶνε πεντωμένα καὶ πῶς γέρνει τὸ ἕνα πρὸς τὰ κάτω, σὰν
νάκούῃ κάτι τι καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν!

Μὰ τί νὰ κυττάζῃ καὶ τί νάκούῃ μὲ πόσῃ προσοχῇ ὁ γαῖδαρος,
ποὺ προβάλλει ἀπὸ τὸ ξύλινον διάφραγμα τοῦ ἀχουρίου;

Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σὰς το εἶπω, καὶ ἄς μὴ φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα.

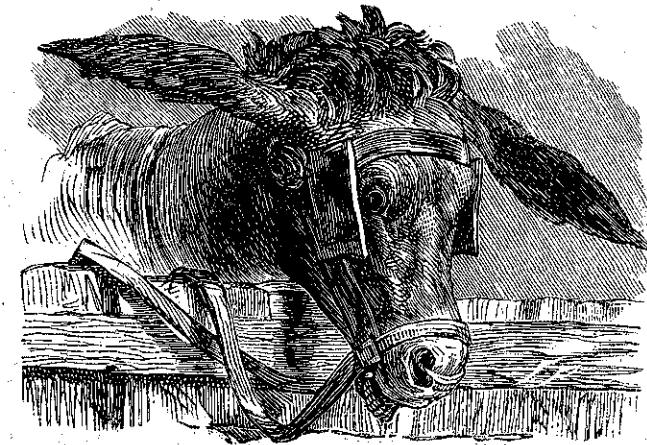
Ὁ γαῖδαρος κυττάζει μίαν σκηνὴν, ἢ ὁποία τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν
καὶ τοῦ φέρει ἀναμνήσεις.

Ὁ κύριος Μῆτρος, ὁ ἀφέντης του, ξυλκοπεῖ τὸν μικρὸν Τάσον, τὸν
υἱὸν του. Καὶ σὲ κάθε ξυλιά ποῦ του εἶδει, λέγει·

— Νὰ παληόπαιδο, ποῦ δὲν θέλεις νὰ πᾶς ἐς τὸ σχολεῖόν σου!

Κλαίει ὁ Τάσος, φωνάζει, τσιρίζει, στρηφογυρίζει σὰν τὸ φεῖδι,
ἀλλ' ἐπιμένει νὰ κάθεται ἐκεῖ. Ἄδικα τὸν τραβᾷ ὁ πατέρας του καὶ
τὸν δέρνει. Ὁ Τάσος δὲν
κάμνει οὔτε βῆμα· ὁ Τά-
σος δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὸ σχολεῖον. Καὶ ὁ γαῖδα-
ρος συλλογίζεται:

— Ἄν ἤμουν εἰς τὴν
θέσιν τοῦ Τάσου θὰ ἔλε-
γα εἰς τὸν κύριον Μῆτρον·
«Μὴ με κτυπᾶς, πατέρα
μου! Ἡμαρτον! δὲν το
ξανακάνω! Θὰ πάγω εἰς
τὸ σχολεῖόν μου ἀμέσως!»
Αὐτὸ θὰ ἔκαμνα ἐγὼ διὰ
νὰ γλυτώσω τὸ ξύλον πρῶ-

τον καὶ ἐπειτα διὰ νὰ μάθω καὶ γράμματα· διότι, καθὼς ἄκουσα μίαν
φορὰν νὰ λέγῃ ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης μου: «Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον
ἀπελέκητον! Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω ἀνθρώπινη φωνὴ νὰ τοῦ τα εἶπῶ!

Τέλος πάντων ἄφ' οὗ ἔφαγεν ἀρκετὰς ὁ Τάσος, εἶδεν ὅτι δὲν κάμνει
τίποτε μὲ τὴν ἀντίστασιν καὶ ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ
τον κτυπᾷ ὡς τὸ πρῶτ, καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας, ἐξεκίνησε διὰ νὰ
τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε νὰ πηγαίνουν, ὁ γαῖδαρος ἐχαμογέλασε (μὴ νο-
μίσετε ὅτι δὲν χαμογελοῦν καὶ οἱ γαῖδαροι!) καὶ ἐνθυμήθη τὰ δικά του.

— Τὰ ἴδια ἔκαμνα καὶ ἐγὼ — ἐσυλλογίζετο—τὴν πρώτη φορὰ ποῦ
ἠθέλουν νὰ μοῦ βάλουν σαμάρι καὶ χαλινὸ. Δὲν τα ὑπέφερα μὲ κανένα
τρόπον καὶ ἐκλωτσοῦσα διὰ νὰ τα πετάξω... Καὶ ὅπως εἶδεν τὸν
Τάσο, ἔτσι μ' ἔδερνε τότε καὶ μένα ὁ ἀφέντης μου. Καὶ ὅπως μὲ τὸ
ξύλο ὁ Τάσος ἐπέισθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, μὲ τὸ ξύλο ἐπέισθη
καὶ ἐγὼ νὰ φορέσω τὸ σαμάρι καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν δουλειάν μου.
Φαίνεται ὅτι διὰ τὰ μικρὰ γαϊδούρια καθὼς καὶ διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ,
τὸ ξύλον εἶνε τὸ μόνον σωτήριον!

Καλὰ ἐσυλλογίζετο ὁ κύριος γαῖδαρος! Ἐκρινεν ὅμως ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν
του καὶ ἐλησμονοῦσεν, ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν γαϊδούρια ποῦ χωρὶς ξύλο
εἶνε ἀδύνατον νὰ φορέσωσιν σαμάρι, ὑπάρχουν ὅμως παιδιὰ καλὰ ποῦ
χωρὶς ξύλον πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον.— Ἀλήθεια, μικροὶ μου φίλοι;

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 357)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

ΜΕΤΑ ΠΟΛΥΝ ΧΡΟΝΟΝ

Ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς
τὸν σταθμὸν, ἡ χαρὰ καὶ συγκίνησις τοῦ
Φιλίππου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπήδησε
κάτω, πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ ἐντελῶς ἡ
μηχανή. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε.
Ἐνθυμήθη ἐντοῦτοις νὰ εὐχαριστήσῃ
θερμῶς τὸν ὁδηγὸν καὶ τὸν θερμαστὴν
διὰ τὰς περιποιήσεις των, καὶ ἀποχαι-
ρετήσας αὐτοὺς, διηυθύνθη ταχέως πρὸς
τὴν Βασιλικὴν ὁδόν.

— Πρέπει πρῶτα νὰ βροῦμε τὴν Κε-
λίαν, εἶπε φαιδρῶς πρὸς τὸν Δίλυβελ.
Θὰ χαρῆ τὸσον ποῦ θὰ μας ἰδῇ!

Ἄλλὰ γνωρίζομεν ὅτι τὴν ἰδέαν αὐ-
τὴν δὲν συνεμερίζετο καθόλου ὁ Δίλυβελ
καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφαίνετο τό-
σον περιχαρὴς καὶ ἐνθουσια-
σμένος διὰ τὸ αἶσιον τέρμα τοῦ
μακροῦ καὶ κοπιώδους ἐκείνου
ταξιδίου.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ
μητέρα θὰ με δεῖρῃ, γὰρ νὰ με
τιμωρήσῃ ποῦ της ἔφυγα, εἶπε.
Γι' αὐτὸ ἠθέλα πρῶτα νὰ
πάγω λιγάκι ἕως τὴν λιμένα
καὶ ἀργότερα ἔρχομαι... ἄφ'
οὐ τὴν παρακαλέσετε σεις νὰ
μὴ με δεῖρῃ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ σε
δεῖρῃ ἡ Κελίαν! ἀπήντησεν ὁ
Φίλιππος. Ἀπεναντίας θὰ χαρῆ
πολύ ποῦ θὰ σε ἰδῇ. Ἐλα πᾶμε
γρήγορα. Θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν θὰ σε περ-
ράξῃ διόλου.

— Ἡ μητέρα θὰ νομίζῃ πῶς πέθανα
καὶ δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ποῦ θὰ ἰδῇ πῶς
εἶμαι ἀκόμη ζωντανός, εἶπεν ὁ Δίλυβελ.

Ὁ Φίλιππος ἐγέλασε μὲ τὴν παλαιάν
του ἐκείνην φαιδρότητα.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν· ἐγὼ σου ὑ-
πόσχομαι ὅτι δὲν θὰ σε δεῖρῃ· ἀπεναν-
τίας θὰ σε φιλήσῃ.

Καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁ-
δόν, μὲ τὴν ἄλλοτε ζωηρότητα καὶ εὐ-
θυμίαν. Δὲν ἦτο πλέον ἐξηνητημέ-
νος καὶ ἀσθενὴς ὁδοιπόρος· δὲν ἐσυλ-
λογίζετο οὔτε τὰ κουρελιασμένα του
φορέματα, οὔτε τοὺς γυμνοὺς καὶ κα-
ταπληγωμένους τοὺς πόδας, οὔτε τὰ
ἄτακτα καὶ ἀκτένιστα μαλλιά του. Μετὰ
τόσας καὶ τόσας ἡμέρας ἀπογοητεύσεων,
θλίψεων καὶ κόπων, ἦτο πάλιν ὁ Φίλιπ-
πος τῆς Ἀντωνίας, τρέχων πρὸς τὴν
Βασιλικὴν ὁδὸν διὰ νὰ εὕρῃ τὴν Κελί-
αν, ὅπως ἔκαμνε καὶ ἄλλοτε...

Ἐνῶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ Μητροπολι-
τικὸν μέγαρον, ἐσταμάτησεν ὀλίγον διὰ νὰ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό του Γραμματέως της Παιδείας ως και εκδοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἡλεκτρικῶς παρασκευασθὲν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15
Δι' ἑξωτερικῶν ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Νοεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 47

συμμαθητὴν μου μετὰ δύο συμμαθητῶν του καὶ ἀφ' οὗ μ' ἐσύστησεν, ἐξεκινήσαμεν ἐκ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ ἐκάμανεμεν τὸν γύρον τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀλλὰ καθ' ὅσον μᾶς ἐπάσασεν ἡ βροχὴ καὶ τότε τρέξαντες, ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ ἑσπεῖον, ἕως νὰ σταματήσῃ. Μετὰ τὰ πολλὰ, τὰ ὁποῖα εἶπαμεν, κατελίθημεν εἰς σέ, ἀγαπητῆ μου «Διαπλάσις». Τὸς ἡρώτησα ἂν ἔχουν ψευδώνυμον καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ μὲν λέγεται *Χρυσὸς Διὸν*, ὁ δὲ *Παγομένος Ὁκατός*. Τότε καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα τὸ ἴδιόν μου. Αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βροχῆς, ὑπὸ τὸ ἑσπεῖον, ἀφ' οὗ δὲ ἔπαυσε, τοὺς συνώδευσα μέχρι τοῦ Συντάγματος καὶ ἐχωρισθήμεν, εὐχαριστήμενοι ἐκ τῆς ὥρας μας συναστροφῆς.

Ἐίμαι κατενόουσαισμένη μετὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Μαργαρίτε*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς δλους μου τοὺς Διαγωνισμοὺς, ἀφ' οὗ ἔγενε συνδρομητῆς μου.

Πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ ἰχνογράφημά σου, *Ἦουχο Ἀεράκι*, ἀφ' οὗ μάλιστα, καθὼς λέγεις, εἶνε καὶ μεγέθυνσις εἰς τὸ διπλοῦν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθύμησιν καὶ ἀσπάζομαι τὴν *Ἑσπερινὴν Γαλήνην*.

Ἐλαβα καὶ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἔστειλες μετὰ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἡμέρας, *Ἀρχιναυαρχε Θεμιστοκλή*, καὶ τὸ ποίημά καὶ ὅλα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς μεγάλας προόδους εἰς τὴν Σιγουργίαν, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον ζῆλον καὶ ἀναγωγίαν τὰ λάθη σου.

Ἐλπίζω ὅτι τώρα ἀνέκτησαι πλήρη τὴν ὑγείαν σου, ἀγαπητὲ *Θησεῦ*. Ἡ παραγγελία σου ἐτετέλεσθη.

Καργαρία τοῦ Φαλήρου, ἂν ὄχι τὸ προσεχές, βεβαίως ἂν μετὰ τὸ προσεχές φυλλάδιόν μου θὰ εἶνε τὸ διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς Γ' Κυριακῆς. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ὀρίσω ἀκριβῶς, διότι δὲν εἶνε ἔτοιμοι αἱ εἰκόνες. Ἡ κρίσις ὅμως ἐγράφη καὶ ἡ ἐρώτησις τῆς Δ' Κυριακῆς ὀρίσθη.

Ἐβόηκεν ὁ Χειμῶνας καὶ ἤρξατο τὸ κρύο, μοῦ γράφει ὁ *Χιονισμένος Τυμφοροτός*. Δὲν ἤξεύρεις πῶς μου φαίνεται τὸ πρῶν, ὅταν σηκῶμαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ τὸ Σχολεῖον καὶ διὰ τοῦτο σηκῶμαι. Ἐὖγε, παιδί μου.

Ἄδρα τοῦ Φαλήρου, ἐλπίζω ὅτι εἰς δευτέραν ἀπόπειραν θὰ ἐπιτύχῃς. Καὶ τὸ *Ξεσπάθωμα*, βλέπεις, θέλει ὑπομονήν. Πολὺ ὥραία μοῦ διηγεῖσαι τὰ κατὰ τὴν ἀποτυχίαν σου.

Λευκὲ Κρίνε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ κῆρυκα ποὺ μου ἐπρότεινες. Χαίρω πάρα πολὺ πῶς ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου. Λοιπὸν περιμένω.

Σὲ συγχαίρω, *Συννεφώδη Οὐρανέ* (σοῦ ἤλλαξα, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον) διὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις καὶ σου εὐχομαι εἰς ἀνώτερα. — Τώρα ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνότερα. Φαντασθῆτε πόσον με ἀγαπᾷ ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα*! Μόλις ἔμαθεν ὅτι δὲν μου ἀρέσει ἄλλη μελάνη, παρὰ ἡ μαύρη, ἀμέσως ἔσπευσε νὰγοράσῃ μαύρην, ἐνθ' ἕως τώρα μόνον ἴδουρον μετεχειρίζετο. «Δὲν εἴμπορῶ νὰ σου ἀποδείξω ἄλλως ὅτι σὲ ἀγαπῶ, παρὰ ἂν σε ὑπακούω εἰς ὅ,τι λέγῃς. Τὸ ἤξεύρεις ὅτι εἰς τὴν καρδίαν μου κατέχεις τὴν καλλιτέραν θέσιν, εὐθὺς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου;» — Ὡ, πολὺ μὲ συγκινεῖς, *Λευκὴ Πεταλούδα*.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Ἀθηναῖς*, καὶ διὰ τὰς εὐχὰς, καὶ διὰ τὴν κομψὴν κάρταν καὶ διὰ τὰς τυφερὰς ἐκφράσεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ὁλον μου τὸ σπικτικὸν σὲ ἀσπάζεται.

Πόσα μοῦ γράφει σήμερα ἡ φίλιότης μου *Ἀνεμώνη*! Πρῶτον μοῦ περιγράφει τὴν ἡμέραν τῆς, ὅταν ἔλαβε τὸ βραβεῖόν τῆς ἔπειτα μοῦ περιγράφει τὴν λιτανεῖαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος εἰς τὴν Κέρκυραν ἔπειτα μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς (νὰ

μου ζῆση!) Καὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἔνα γραμματάκι τόσον ὥραϊον καὶ τόσον εὐανάγνωστον!

Φίλατε *Ζαχαρεῖ*, σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἤθελες κατὰ 90 % ἀπὸ τὰ ἄλλα. Μὲ εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἐκτενὴς καὶ ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολή σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά. Ἐλαβες τὰς ἀγγελίας τοῦ σου ἔστειλα διὰ τὸ *Ξεσπάθωμα*; Περιμένω.

Πολὺ καλὰ, *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, αὐτὸ ἂν εἶνε τὸ νέον ψευδώνυμόν σου. Διὰ νὰ σου κάμῃς τόσην ἐντύπωσιν ὁ *Ὀρρατός*, σημαίνει ὅτι ἔχεις εὐαίσθητον καρδίαν. Μετ' ὅλην φυλλάδιον ἀκόμη θὰ μάθῃς τὸ τέλος του.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Ὁ *Θησεῦς* ἀσπάζεται τὸν *Καλὸν Ἀνθρωπον* καὶ τὸν *Καλὸν Γεῖτονα*. — Τὸ *Ἦουχο Ἀεράκι* πληροφορεῖ τὸν *Γ. Λύδην* ὅτι δὲν δύναται νὰ τῷ εἶπῃ τὸνόματόν του, διὰ νὰ μὴ ἀνακαθῆ ἡ ἀλλοτρία ψευδώνυμον τὸν γνωρίζῃ ὅμως κάλλιστα, διότι πολλάκις μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς πρὸς τὰρχικὰ του, δύναται νὰ τῷ εἶπῃ εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ 38ου φυλλαδίου. — Ἐπίσης τὸ *Ἦουχο Ἀεράκι* μετὰ καλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν *Πετροδὴ Παράλιαν* ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ἐπισκεπτεται, ἀλλ' ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη* ὥστε ἔγινε λάθος. — Ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* ἀσπάζεται τὸν *Φαῖνον Ἀπόλλωνα*, τὸν *Παγὸν Τσίρον*, τὸν *Χρυσὸν Διῶνα* καὶ τὴν *Νηρηίδα τοῦ Ἐβρώτα* ἡ *Δέα τῆς Καρθερίαν*, τὴν *Ὀραίαν Πρίγκηπον* καὶ τὸν *Ναστραδὸν Χόντζαν* ἡ *Ὀυραία Δεοῦλλα* τὴν *Χρυσόκροτον Ἐλαφον* καὶ ἡ *Ἀπτερον Νίκη* τὴν *Μαύρην Θάλασσαν* καὶ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*. — Ὁ *Ὀρρατός* πληροφορεῖ τὸν *Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ* ὅτι θὰ τῷ εἶπῃ τὸ νόματόν του, ἐάν καὶ αὐτὸς τῷ εἶπῃ τὸ ἄρχικόν του ἀρχικὰ του. — Ἡ *Ἐλευθέρα Ἑλλάς* ἐρωτᾷ τὸν *Τικ-Τακ* διατί δὲν ἤθελον νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του; μήπως, λέγει, ἔχει μουστάκι καὶ ντρέπεται; — Ὁ *Ζαχαρεῖς* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρέον Σουλῶνην*, τὸν *Δροσερόν Πήλιον*, τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὴν *Μαρουσιώτισσαν*, κτλ. κτλ. — Ἡ *Ἀνεμώνη* πληροφορεῖ τὴν *Συριανὴν Σφίγγα* ὅτι τὰ ἀρχικὰ τῆς εἶνε Αἰ. Π. Κ. καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν κατοικῇ ἀκόμη εἰς τὸ ἴδιον σπίτι. — Ἡ *Ἀθηναῖς* χαίρετ' ὅσον *Χιονισμένον Τυμφοροτόν* καὶ τὸν *Δεοντόκαρδον Λεονίδα*, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰ ἀρχικά. — Ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσὴν Πεταλούδα* καὶ τὴν *Μαργαρίταν* τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα ἡ *Ἄδρα τοῦ Φαλήρου* τὴν *Μέδουσαν* (τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ ζητεῖ τὸνόμα τῆς) τὴν *Ἐλληνοὶδαν Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδα*.

628. *Ἀνεμώνη* δημῶδες. Ἄλογο μετὰ τρία πόδια καβαλάρης μαυροφόρος καὶ λαλεῖ κοκκινόφθορος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοδότου

629. *Ἀστὴρ*. + + + + + Νάνικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμματῶν ὥστε νὰναγινώσκεται ὀριζοντίως μὲν τὸνομα θεᾶς, καθεύως τὸνομα Ἑλληνικῆς νήσου, καὶ διαγωνίως βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ στωϊκοῦ φιλοσόφου. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέρας Ἐκανδάλου.

630-631 *Μεταμορφώσεις*. 1. Ὁ *ὄλιος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *θῆρα*. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ Τακ 2. Ὁ *λόγος* δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ρῆμα*. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορραυτίου

632. *Κρυπτογράμκον*. 1234567289310 = Διτοκράτωρ τῆς Ρώμης 23481076 = Βασίλισσα. 329310 = Ποτόν. 432528 = Μέλος τοῦ σώματος. 531239 = Πόλις τῆς Ἰταλίας. 69248 = Ἐπίρρημα. 769310 = Νῆσος. 82129239 = Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 924372896 = Δηλητήριον. 1064310 = Μέρος τοῦ ναοῦ. Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

633-637. *Μαγικὸν γράμμα*. Τῇ προσθήκῃ δύο γραμματῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι: ὕαλος, παῖς, φαῖα, βῆτας, ἄλλοις. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χαλδόνου.

638. *Διπλῆ ἀκροστιχὴς*. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα χρησιμοτάτου εἰς τὰ πλοῖα πράγματος. 1. Διάσημος γυνή. 2. Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους. 3. Μοῦσα. 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Χλοερὸς τόπος. 7. Ἰχθύς. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

639. *Ἐλλειπσοῦνον*. Η-αη-ησα-αιαι-αο-η-αη-η. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐσταθίου Καρδίας

640. *Φωνηεντόλιπον*. κλλ-λχλ-μ-ρν-πρ-χρ-μ-γκρ-η. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ.

641. *Γρίφος*. 1 τι; 1 ὄσι; ἡ οἱ σῆχ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

Ἐπὶ ἐνα γλῶκ *φιλάκι* στέλλει ἡ «Διάπλάσις» εἰς τοὺς φίλους τῆς: *Χαλασιὸν Κόμιον*, *Δημητρίον Ιαζύλοκον*, *Ἀπτερον Νίκη*, *Ὀυραία*, *Δεοῦλλα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ἔλαβα τὰ ποιήματα), *Κῆμα τοῦ Ἐβρώτου*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Ὀρρατόν*, *Δουκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*, *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* (φωτοφάγον).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

626. *Λεξιγράφος*. Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις τὸ δεύτερον μου γράμμα τὸ σύνολον ἑταῦς ἱερεῖς θὰ εὐρῆν ἐν τῷ ἔμα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄδν Κιζότῃ

627. *Στοιχειογράφος*. Στῆ στιγμή σε κομματιάζω ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀλλά σὺ μὲ κατατρώγεις ἂν ἐν γράμμα μου ἀλλοιωθῇ. Ἐστάλη ὑπὸ Εὐριπ. Αναστασιάδου.

642. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

643. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

644. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

645. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

646. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

647. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

648. *Ἄλυσος*. ΚΑΙΣ Α ΡΗΙΑ Θέρως, μέρος, μέλος, ΕΡΑΤΟΣ Α ΘΕΝΗΣ ἔλος, ἄλλος, ἄλλων, ἄλλων, ὕλων, ὕμων, χυμῶν, *Χειμῶν*. 539-543. 1. Ἀνίβας. 2. Σκιπίων. 3. Περίκλῆς. 4. Μιλτιάδης. 5. Παρμενίων. — 544. ΑΡΑΕΗΣ, ΕΛΕΦΑΣ. 1. Ἀδουρία. 2. ΡΑφανής. 3. Ἀφροδίτη. 4. Ἐβέρης. 5. Ἡλιαία. 6. Σερμίρις. — 545. Ἐσο μεγαλόφθορος καὶ μετρίφθορος. — 546. Κακοὶς ὀμιλῶν καυτὸς ἐκβήσαι κακός.

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΦΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 361)

— Καὶ τώρα, κύριε Κασκαμπέλ, τί θὰ κάμετε, ἡρώτησεν ἡ Καγέττη. — Τί θὰ κάμω; Καὶ θέλει ρωτήμα αὐτὸ, Καγέττη μου; Νά, θὰ παραδώσω τὸν Ὀρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ εἰς τὸν πρῶτον στρατιωτικὸν σταθμὸν που θάπαντήσωμεν καὶ θὰ τοὺς κρεμάσωμεν... — Σκεφθῆτε καλλίτερα, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό. — Καὶ διατί; — Διότι ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ καταδώσουν τότε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ συγχρόνως ἐκείνους ποὺ τον ἐδοήθησαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν. — Ἄν ἐκινδύνευα μόνον ἐγὼ, δὲν θὰ μ' ἔμελε! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ ὁ κύριος Σέργιος... Ἐχεῖς δίκην, Καγέττη, πρέπει νὰ εὐρωμεν ἄλλο μέσον. Καὶ τότε τεταραγμένως, ἐν ἄκρῃ ἀμηχανίᾳ, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, κτυπῶν μετὰ τὸν γρόνον τὸ κεφάλι, διὰ νὰ κατεβάσῃ καμμίαν ἰδέαν. Κατόπι, ἐπιστρέψας πλησίον τῆς Καγέττης, — Μοῦ εἶπες, ἡρώτησεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Ὀρτικ εἶνε νὰ περιμεῖνῃ νὰ φθάσωμεν πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον καὶ τότε νὰ πῆ εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ κάμουν ὅ,τι θὰ κάμουν; — Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ, τοὺς ἐσύστησεν νὰ μὴ κάμουν τίποτε πρῶτῆ τερα. Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν ὑπομονήν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι... — Δύσκολον αὐτό, πολὺ δύσκολον! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Νὰ ἔχωμεν μαζί μας αὐτοὺς τοὺς κακούργους καὶ νὰ τοὺς πᾶμε εἰς τὸ Πέρμον, καὶ νὰ τοὺς περιποιοῦμεθα, καὶ νὰ τοὺς σφίγγωμεν τὸ χέρι!.. Ἄ, μὰ τὸ Θεὸ ἔτσι μοῦρ-χεται νὰ τοὺς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαίμα καὶ νὰ τοὺς πνίξω... νὰ ἔτσι... ἔτσι... Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Κασκαμπέλ, ἐκίνησε τὰς ρωμαλέας του χεῖρας, ὡς ἂν ἐκράτει τῷ ὄντι μετὰ τὴν μίαν τὸν Ὀρτικ καὶ

μετὰ τὴν ἄλλην τὸν Κίρσεφ, διὰ νὰ τοὺς πνίξῃ. «Δὲν πρέπει νὰ παραφέρεσθε, κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη. Δὲν πρέπει νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς ὅτι ξεύρετε τίποτε... — Ἐχεῖς δίκην, κόρη μου. — Ἦθελα μόνον νὰ σας ἐρωτήσω ἂν κρίνετε καλὸν νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κύριον Σέργιον. — Ὁχι! ἀπήνησεν ὁ Κασκαμπέλ. Μοῦ φαίνεται φρονιμώτερον νὰ σιωπήσω. Τί εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ κ. Σέργιος; τίποτε! Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, ἐγὼ θὰ τον φυλάττω. Ἐπειτα τὸν ξεύρω τὸν κ. Σέργιον! διὰ νὰ μὴ μας ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, εἶνε ἱκανὸς νὰ μας φύγῃ, νὰ μας ἀφήσῃ. Ὁχι, βεβαίως ὄχι! Δὲν θὰ του εἰπῶ τίποτε! — Εἰς τὸν Γιάννην τοῦλάχιστον δὲν θὰ πῆτε τίποτε; — Ὁχι! οὔτε εἰς αὐτόν! Εἶνε παράφορος, ὀρμητικὸς καὶ δὲν θὰ εἶνε ἴσως ἱκανὸς νὰ κρατηθῇ ἀπέναντι τῶν κακούργων. Ἄ, ὁ Γιάννης δὲν ἔχει τὴν ψυχραιμίαν τοῦ πατρὸς του. Ὁχι! οὔτε εἰς τὸν Γιάννην, οὔτε εἰς τὸν κ. Σέργιον! — Ἡ κυρία Κασκαμπέλ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε; ἡρώτησε πάλιν ἡ Καγέττη. — Ἄ, ἡ Κυρία Κασκαμπέλ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Αὐτὴ εἴμπορεῖ νὰ με συμβουλεύσῃ, εἴμπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ. Δὲν ἔχω κανένα μυστικὸν ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀφ' οὗ μάλιστα ξεύρη, ὅπως ἐγὼ, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης, θὰ της ὀμιλήσω! Σὲ μίᾳ τέτοιᾳ γυναίκα εἴμπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς καὶ μυστικὸν τοῦ κράτους. Πλὴν νὰ το προδώ-

Ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἐστὶ ὡπα, ἡ Καγέττη τῷ διηγήθη τὰ πάντα. (Σελ. 362. σελ. γ')